

ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม (ต่อ)

และ

ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รณกรณ์ บุญมี

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มาตรา 198

มาตรา 198 ผู้ใด **ดูหมิ่นศาล**หรือผู้พิพากษาในการพิจารณาหรือพิพากษาคดี หรือ **กระทำการขัดขวาง**การพิจารณาหรือพิพากษาของศาล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- ดูหมิ่นศาล vs ละเมิดอำนาจศาล

ศาลหรือผู้พิพากษา > ศาลยุติธรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5069/2565 ผู้เสียหายทั้งห้าเป็น**องค์คณะตุลาการศาลปกครองสูงสุด**มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องในคดีที่จำเลยเป็นผู้ฟ้องคดี **เป็นการพิจารณาหรือพิพากษาคดีตาม ป.อ. มาตรา 198** และการดูหมิ่นศาลหรือผู้พิพากษาในการพิจารณาหรือพิพากษตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว คำว่า "ศาลหรือผู้พิพากษา" นั้น **มิได้** หมายความว่าเฉพาะศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษาซึ่งมีอำนาจทำการอันเกี่ยวกับคดีอาญา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (1) เท่านั้น หากยังมีความหมายรวมถึงศาลหรือตุลาการศาลอื่นซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายด้วย ซึ่งการดูหมิ่นผู้พิพากษตามบทบัญญัติมาตรานี้ หมายถึง การกระทำที่**ลดคุณค่าในการพิจารณาพิพากษาของผู้พิพากษาในสายตาของผู้กระทำการดูหมิ่น**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8244/2563

จำเลยฟ้องผู้เสียหายทั้งสองอ้างว่าผู้เสียหายทั้งสองปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต มีเจตนาช่วยเหลือ ก. และ ส. ให้พ้นจากการกระทำความผิด เป็นการกล่าวหาว่าผู้เสียหายทั้งสองกระทำความผิดอาญา โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าผู้เสียหายทั้งสองไม่ได้กระทำความผิด การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานฟ้องเท็จ และที่จำเลยฟ้องว่าผู้เสียหายทั้งสองไม่มีความยุติธรรมในใจให้กับตัวเองจริงหรือไม่ แม้จะเป็นการบรรยายแบบกึ่งคำถาม แต่เป็นการกล่าวทำนองตำหนิว่าผู้เสียหายทั้งสองไม่มีความยุติธรรม ฟ้องจำเลยมีข้อความที่ดูหมิ่นผู้เสียหายทั้งสองอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษา เป็นความผิดฐานดูหมิ่นผู้พิพากษาในการพิจารณาหรือพิพากษาคดี

มาตรา 198 เป็นบทเฉพาะของมาตรา 136 แต่เป็นบทหนักของมาตรา 326

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1650/2514 เมื่อการกระทำของจำเลยเป็น
ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 198 แล้ว **ย่อมไม่เป็น
ความผิดตามมาตรา 136 อีก**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1456/2506 การที่จำเลยกล่าวโทษ ก. ไปนั้น ถือ
ว่าเป็นกรรมเดียวเป็นผิดต่อกฎหมายหลายบทโทษตามมาตรา 198 หนัก
กว่ามาตรา 326 **จึงลงโทษตามมาตรา 198 เพียงบทเดียว**

มาตรา 199

มาตรา 199 ผู้ใดลอบฟัง ซ่อนเร้น ย้ายหรือทำลายศพหรือส่วนของศพ เพื่อปิดบังการเกิด การตายหรือเหตุแห่งการตาย ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ต้องเป็นศพเสียก่อน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13262/2558 ความผิดฐานร่วมกันซ่อนเร้น ย้าย หรือทำลายศพเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย ตาม ป.อ. มาตรา 199 นั้น การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานนี้ ผู้กระทำจะต้องซ่อนเร้น ย้าย หรือทำลายศพซึ่งหมายความว่าถึงร่างกายของคนที่ตายแล้ว แต่เมื่อขณะที่ผู้ตายถูกเผา ผู้ตายยังไม่ถึงแก่ความตาย ร่างกายของผู้ตายในขณะนั้นจึงไม่ใช่ศพ ย่อมไม่อาจถือได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันซ่อนเร้น ย้าย หรือทำลายศพ อันเป็นองค์ประกอบความผิด การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงไม่เป็นความผิดฐานดังกล่าว

ฎีกาที่ 2792/2560 ตัดสินในทำนองเดียวกัน

ปิดบังการตาย vs ปิดบังเหตุแห่งการตาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10278/2555 ตามภาพถ่ายปรากฏร่องรอยการเกลี่ยดินกับขี้เถ้ากลบคราบเลือดของผู้ตายที่บริเวณใต้ถุนบ้านของจำเลยอย่างชัดเจน เห็นได้ว่าจำเลยกระทำเช่นนั้นเพื่อปิดบังและอำพรางการกระทำ ความผิดของตน ดังนั้น การที่จำเลยลากศพผู้ตายไปไว้ที่ถนนสาธารณะหน้าบ้านห่างออกไปประมาณ 30 เมตร แม้บริเวณนั้นไม่อาจปิดบังการตายได้ ก็เป็นการกระทำเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตายและเพื่ออำพรางการกระทำ ความผิดของตนด้วย ประกอบกับจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานนี้ มาตั้งแต่ต้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเคลื่อนย้ายศพเพื่อ ปิดบังเหตุแห่งการตาย และเพื่ออำพรางคดี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีคำ พิพากษายกฟ้องในความผิดฐานนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของ โจทก์ฟังขึ้น

เทียบ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4683/2541

ฆ่ากับชอนศพเป็นคนละกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 773/2502 ขณะนายไพล่ผู้ตายกับนายไสวจำเลยทู่เถียงกันจนนายไพล่ผู้ตายเตะปากนายไสวจำเลยไปที่หนึ่ง นายไสวจำเลยคว้าไม้ตะพดตีนายไพล่ถูกแถวต้นคอทันที นายไพล่ยังไม่ทันทำอะไรต่อไป นายแหวนจำเลยอยู่ที่บ้านของตนเห็นนายไสวจำเลยซึ่งเป็นน้องชายถูกนายไพล่เตะปาก จึงพลอยเจ็บแค้นวิ่งมาเตะนายไพล่ มิได้คบคิดกันมาก่อนแต่อย่างใดนายไพล่ตายเพราะถูกตีคอหัก ถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองนี้ ได้ร่วมกันกระทำความร้ายนายไพล่ต้องถือว่าเป็นเรื่องที่จำเลยต่างคนต่างทำใครทำเท่าไร ก็ผิดเท่านั้น ความตายของนายไพล่เป็นผลจากการกระทำของนายไสวจำเลย นายไสวจำเลยจึงมีผิดฐานฆ่าคนโดยเจตนา ส่วนนายแหวนจำเลยผิดเพียงฐานกระทำให้นายไพล่ได้รับอันตรายแก่กาย

ส่วนตอนที่จำเลยทั้งสองช่วยกันหามนายไพล่ผู้ตายไปทิ้งน้ำต่อนั้น เป็นการกระทำต่อศพนายไพล่ **เป็นเหตุการณ์ต่างหากอีกตอนหนึ่ง** และตอนนี้อยู่ได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐานย้ายและชอนเร้นศพเพื่อปกปิดการตายและเหตุแห่งการตายของนายไพล่

ข้อสงสัยเกี่ยวกับทำลายหลักฐานเป็นกรรมเดียวกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1202/2520 การที่จำเลยทั้งสามซึ่งเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจสืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิด ได้ทราบแล้วว่านายเซ่งเป็นคนยิงนายชาญตาย แต่ไม่ทำการจับกุมอันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา **มาตรา 157,200** ทั้งยังร่วมกัน**ขนย้ายศพ**นายชาญผู้ตายไปทิ้งเพื่อปิดบังการตายอันเป็นความผิดตาม **มาตรา 199** นอกจากนี้ยังร่วมกันโกยเลือดนายชาญไปทิ้งที่อื่นอันเป็นความผิดฐาน**ทำลายพยานหลักฐาน**ในการกระทำความผิดตาม**มาตรา 184** เช่นนี้ แม้การกระทำของจำเลยทั้งสามจะเป็นการกระทำหลายอย่าง แต่ก็ด้วยเจตนาอันเดียวกัน คือเพื่อช่วยเหลือมิให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษและเป็นการกระทำต่อเนื่องกัน **การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงเป็นกรรมเดียวกัน แต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90**

ต้องมีเจตนาพิเศษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4683/2541 จำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่น โดยเจตนาตามฟ้องโจทก์ สำหรับความผิดฐานย้ายศพเพื่อปิดบังการตาย หรือเหตุแห่งการตายข้อเท็จจริง **เมื่อปรากฏจากการนำสืบของโจทก์ว่า ศพของผู้ตายถูกเคลื่อนย้ายไปเพียง 20 เมตรและย้ายไปอยู่ในที่เปิดเผยสามารถถูกพบได้โดยง่าย** จึงไม่มีลักษณะเป็นการย้ายเพื่อปิดบัง การตายหรือเหตุแห่งการตายอันจะเป็นความผิดในฐานนี้จำเลยจึงไม่มี ความผิดในฐานนี้

เทียบ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10278/2555

มาตรา 206

มาตรา 206 ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใด ๆ แก่วัตถุหรือสถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของหมู่ชนใด อันเป็นการเหยียดหยามศาสนานั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1807/2550

จำเลยแต่งกายเป็นภิกษุแล้วใช้เท้าข้างหนึ่งยืนอยู่บนฐานพระพุทธรูปปางห้ามญาติ โดยเท้าจำเลยอยู่บนส่วนหนึ่งของพระบาทพระพุทธรูปยกมือขวาขึ้นเลียนแบบพระพุทธรูป แสดงท่าทางล้อเลียนถลึงตาอ้าปาก ศาลฎีกาเห็นว่า **พระพุทธรูปเป็นที่เคารพสักการะในทางศาสนาของประชาชนผู้นับถือศาสนาพุทธทั่วไป** การกระทำของจำเลยนอกจากจะเป็นการไม่เคารพต่อพระพุทธรูปแล้ว จำเลยยังได้แสดงตนเสมอกับพระพุทธรูป จึงเป็นการกระทำอันไม่สมควรและเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามพุทธศาสนา จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 206

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5199/2533

จำเลยใช้ไม้ตีทุบเกลศเคียร**พระพุทธรูปอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา**ของ
พุทธศาสนิกชน อันเป็นการเหยียดหยามศาสนา จึงเป็นความผิดตาม
มาตรา 206

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 736/2505

จำเลยขณะเป็นพระภิกษุ ได้ร่วมประเวณีกับหญิงในกุฏิของจำเลยบนเขา
วังจังหวัดเพชรบุรีมีกุฏิพระใกล้เคียงหลายหลัง มีพระพุทธรูปพระฉายบน
เขาวัง เป็นสถานที่ที่ประชาชนเคารพนับถือนั้นเห็นได้ว่า**เป็นการไม่
สมควรอย่างยิ่งแต่จะถือว่าเป็นการเหยียดหยามศาสนาตามความใน
มาตรา 206ยังไม่ถนัด** (ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 16/2505)

คำพิพากษาฎีกาที่ 846/2483

ศาลฎีกาเห็นว่าพระเจดีย์วัดแม่โจรเป็นที่เคารพทางพุทธศาสนาและได้จดทะเบียนเป็นวัตถุโบราณอยู่ในความอารักขาของกรมศิลปากร เป็นเจดีย์ที่เคารพสักการะบูชาในทางพุทธศาสนา ดังนั้นการที่จำเลยชุดทำลายลง แม้จะมุ่งหาทรัพย์ก็ดี เมื่อจำเลยรู้อยู่ว่าเจดีย์นั้นเป็นที่สักการะบูชาในทางพุทธศาสนาจำเลยย่อมมีผิดตามกฎหมายอาญามาตรา 172 (มาตรา 206 ในปัจจุบัน) ด้วย

มาตรา 207

มาตรา 207 ผู้ใดก่อให้เกิดการรบกวนวายุขึ้นในที่ประชุมศาสนิกชนเวลาประชุมกัน นมัสการหรือกระทำพิธีกรรมตามศาสนาใด ๆ โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ก่อให้เกิดความวุ่นวาย = การรบกวนให้ การประชุมไม่เป็นปกติ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1100/2516 คืบเกิดเหตุมีการชุมนุมกันกระทำพิธี
สวดมนต์ทำบุญฉลองกระดูกผู้ตายตามพุทธศาสนาบนหอสวดมนต์
จำเลยขึ้นมาส่องเสียงเอะอะอื้อฉวซ้ำยังกล่าวว่า พระนี้ยุ่งจริง พระไม่มี
ความหมายแล้วจำเลยนั่งลงใช้มือตบกระดาน 7-8 ครั้งและชักปืนพก
ออกจากเอวมาถือไว้ หันปากกระบอกปืนมาทางพระ แล้วปืนตกลงยังพื้น
หอสวดมนต์ การกระทำของจำเลยดังกล่าว **ถึงแม้ผู้ไปชุมนุมกันจะไม่มี
ปฏิปัติวุ่นวายขึ้นก็ตาม ก็ยังถือได้ว่าเป็นความผิดตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 207**

ต้องมีการประชุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1354 - 1355/2515 จำเลยยิง พ. ตายในบริเวณ
วัดและไร่ยิง ว. ไปจนถึงโรงธรรม**ในเวลายังไม่มีการประชุม**ศาสนิกชน
หรือกระทำการพิธีกรรมทางศาสนาถือไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาก่อให้เกิดความ
วุ่นวายในที่ประชุมศาสนิกชนการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 207

ต้องเป็นพิธีกรรมทางศาสนา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1109/2500 การแห่ناقไปวัดเพื่อจะทำการ
อุปสมบท เป็นการกระทำตามประเพณีนิยมของชนบางหมู่ยังไม่ถึงขั้น
กระทำพิธีกรรมทางศาสนา ตามความหมายใน ม.173 (มาตรา 207 ใน
ปัจจุบัน)

ต้องเป็นพิธีกรรมทางศาสนา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 392/2500 ชาวบ้านประชุมกันนําสการถวายต้น
ดอกไม้และปราสาทผึ้งต่อพระภิกษุเจ้าอาวาส จำเลยเข้าไปด่าพระภิกษุ
และเอาปราสาทผึ้งไปเตะเล่น เป็นความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา 173 แต่ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 207 ซึ่ง
มีอัตราโทษเบากว่า

มาตรา 208

มาตรา 208 ผู้ใดแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นภิกษุสามเณร นักพรตหรือนักบวชในศาสนาใดโดยมิชอบ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่า ตนเป็นบุคคลเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การละสมณเพศเพราะถูกจับในข้อหา คดีอาญา

ตาม มาตรา 29 พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505

“พระภิกษุรูปใดถูกจับโดยต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว **และเจ้าอาวาสแห่งวัด**ที่พระภิกษุรูปนั้นสังกัดไม่รับมอบตัวไว้ควบคุม⁽¹⁾ หรือพนักงานสอบสวนไม่เห็นสมควรให้เจ้าอาวาสรับตัวไปควบคุม⁽²⁾ หรือพระภิกษุรูปนั้นมิได้สังกัดในวัดใดวัดหนึ่ง⁽³⁾ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจัดดำเนินการให้พระภิกษุรูปนั้นละสมณเพศเสียได้”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4499/2539

คณะสงฆ์ผู้พิจารณาชั้นต้นมีคำวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดล่วงละเมิดพระธรรมวินัยให้จำเลยเลิกจากการเป็นพระภิกษุจำเลยได้ยื่น**อุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยดังกล่าว**ต่อคณะสงฆ์การยื่นอุทธรณ์จะกระทำโดยชอบหรือไม่ก็**ไม่เป็นเหตุให้จำเลยซึ่งได้เลิกจากการเป็นพระภิกษุไปแล้วกลับมาเป็นพระภิกษุใหม่อีก**การที่จำเลยแต่งกายเป็นพระภิกษุเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนเป็นพระภิกษุและไม่ยอมออกไปจากวัดตามคำสั่งของเจ้าอาวาสวัดดังกล่าวจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 208, 368 วรรคแรกพระราชบัญญัติคณะสงฆ์พ.ศ.2505 มาตรา 38 (1),45

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6782/2543

ในคดีก่อนที่จำเลยถูกจับกุมในข้อหาฉ้อโกงออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทไว้ในครอบครอง พนักงานสอบสวนไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว และพาจำเลยไปที่วัด บ. **เพื่อให้จำเลยสึกแต่จำเลยไม่ยอมสึก และเจ้าอาวาสวัด บ. ก็ไม่ยอมสึกให้** พนักงานสอบสวนจึงพาจำเลยกลับไปสถานี่ตำรวจและจัดให้จำเลยลาสิกขาบทต่อหน้าพระพุทธรูปที่อยู่บนสถานี่ตำรวจ ดังนี้ **จำเลยยอมเข้าใจได้ว่าจำเลยยังไม่ขาดจากความเป็นพระภิกษุเนื่องจากจำเลยไม่สมัครใจลาสิกขาบทและการดำเนินการให้จำเลยสละสมณเพศกระทำโดยผลการของเจ้าพนักงานตำรวจ** เมื่อจำเลยแต่งกายเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาเมื่อพ้นจากการคุมขังโดยได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้ว ถือว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 208

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1798/2542

เมื่อไม่ได้ความชัดว่าขณะนั้นจำเลยจำพรรษา และสังกัดวัดใดแล้ว จำเลยได้ยินยอมสึกจากการเป็นพระภิกษุ โดยเปลื้องจีวร ออกแล้ว แต่งกายด้วยชุดขาว เมื่อกรณีเห็นได้แจ้งชัดว่าจำเลยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาและพนักงานสอบสวนไม่เห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว ทั้งจำเลยมิได้สังกัดในวัดใดวัดหนึ่ง พนักงานสอบสวนจึงได้ดำเนินการให้จำเลยสละสมณเพศ **โดยนำจำเลยไปพบเจ้าคณะเขตและพระภิกษุ ผู้ใหญ่อีกหลายรูปเพื่อทำการสึกจำเลยจากการเป็นพระภิกษุ การที่จำเลยยินยอมเปลื้องจีวรออกแล้ว แต่งกายด้วยชุดขาว เช่นนี้ถือได้ว่าจำเลยได้สละสมณเพศแล้ว** เพราะพระภิกษุที่ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยหรือต้องปาราชิก จะขาดจากการ เป็นพระภิกษุทันทีโดยเจ้าคณะเขตหรือเจ้าคณะตำบลหรือ เจ้าคณะแขวงสามารถให้พระภิกษุรูปนั้นสึกได้โดยไม่ต้อง กล่าวคำอำลาสิกขา **การที่จำเลยยินยอมเปลื้องจีวรออก เมื่อต่อสู้คดียอมไม่เป็นเหตุให้จำเลยกลับมาเป็นพระภิกษุใหม่อีก ดังนั้น การที่ต่อมาจำเลยกลับมาแต่งกายเป็นพระภิกษุ เพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนเป็นพระภิกษุจึงเป็นการกระทำ ที่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 208**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3309/2541

คืนเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันใช้จำเลยที่ 1 ซึ่งมีใช้เจ้าพนักงานตำรวจให้แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ไปเรียกเก็บเงินจากบรรดาคนขับรถยนต์บรรทุกที่แล่นผ่านไปมาไม่เลือกว่าคนขับรถนั้นจะได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 เข้าไปพูดกับคนขับรถว่า "ตามธรรมเนียม" คนขับรถนั้นแม้มิได้กระทำความผิดก็ต้องจำใจจ่ายเงินให้จำเลยที่ 1 ด้วยความเกรงกลัวต่ออำนาจในการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ การกระทำของ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ดังกล่าวเป็นการ**ร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจ**เพื่อให้คนขับรถยนต์บรรทุกมอบเงินให้แก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นพวกของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา **มาตรา 148** แล้วและหากรถยนต์บรรทุกคันใดมีการกระทำที่เป็นความผิดต่อกฎหมายถ้าจำเลยที่ 1 เรียกเอาเงินจากคนขับรถได้แล้ว จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็จะไม่ทำการจับกุมการกระทำของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ดังกล่าวย่อมเป็นการ**ร่วมกันเรียกและรับเงินจากคนขับรถบรรทุกสำหรับตนเองโดยมิชอบเพื่อไม่กระทำการในตำแหน่งคือไม่จับกุมตามหน้าที่** อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา**มาตรา 149** แต่คืนเกิดเหตุมีการเรียกเก็บเงินหลายครั้งหลายหนจากบรรดาคนขับรถหลาย ๆ คนดังนี้ เมื่อโจทก์รวมการกระทำเหล่านี้ไว้ในฟ้องข้อเดียวกันโดยถือเป็นการ**กระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท** คือผิดทั้งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และ 149 จึงต้องบังคับให้เป็นไปตามคำขอของโจทก์ ซึ่งแต่ละบทมาตรามีโทษเท่ากัน และ**เมื่อผิดตามบทเฉพาะเช่นนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องปรับบทความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157**อันเป็นบททั่วไปอีก